

«Тошкент таронаси» конкурсига республиканинг турли буржакларидан йўлланган шеър ва ҳикоялар, очерк ва мақолалар келмоқда. Бу асарларнинг муаллифлари орасида узоқ йиллар самарали ишлаб, бугунги кунда

республикамиз пойтахти Тошкентга бўлган самимий дил сўзлари изҳор этилган. Қўндоқ эътиборингизга ҳавола этилаётган ижод гулдastasи ана шундай асарлардан тuzилган.

Аширмат Қосимов — Жиззах шаҳрида яшайди. У узоқ йиллар ўқитувчилик қилган. Улуг Ватан урушида иштирок этган. Ҳозир кексалик гаштини сурмоқда. Шу билан бирга ўзининг бахтиёр ҳаётдан олган завқ-шавқини шеърини мисраларда ифода-лашга интилади.

АЖАБ БҮСТОН

Тошкентга келиб кўрил, гул шаҳру ажаб бустон,
Хуснини тамошо қил, завқ ила атаб дoston.
Пахтакор элим номи, дилга ситмас илҳомин,
Шундай гўзал замонин, Мирзақўллар гулистон.

ЎЗБЕКИСТОНИМНИ КУЙЛАЙМАН

Бу қўллар бўлди обод, боғу бўстони куйлайман.
Езилган завоқ-шавқидан бу достонимни куйлайман.
Очилди қанча дарёлар, қўриқлар пахтазор бўлди,
Бу кун тенгсиз чаманзор — Ўзбекистонимни куйлайман.

ДҮСТЛАР АРО

Сўнмасин оламда меҳру оқибат дўстлар аро,
Яхшиларга қанча бўлса яхшилик қилмоқ раво.
Мен бу дўстлар хурматини жо-бажо айдаям бу кун,
Яхшиларнинг яхши сўзи дардинга бўлмай даво.

Ушал зилзила бўлганда келиб дўстлар мадад берди.
Замон ахли суяб турди, кўтардинг қад жадал Тошкент.
Ажаб олий иморатлар, ўпар пештоқларин офтоб.
Турасан ҳар тарафга нур сочиб мисли Зухал Тошкент.
Сенинг кўркам қамолдининг бир оламга аллишмасан.
Бугун шаҳри азим бўлдинг бутун Шарққа маънафат.
Тошкент.
Эрур бир камтарин фарзанд, азиз шаҳрим, Деҳқоний
ҳам.
Қабул этсангки шояд деб, сenga ёздим ғазал Тошкент.

Очилур гулзориди тар гулчалар тоғ чоглари.
Сафма-саф қайин, чинор, қўнқ улар қоматлари.
Шўх сабо чалғач наво қарсақ улар япроқлари.
Эй гўзал жаннат макон, гулзорларингдан ўргулай,
Бу ийронинг давринингизни хикмати, ардоқлари.
Завқлар Деҳқоний ҳам ҳаргиз томоша айлабон,
Сайри богга чорлагай келганда, дўст, ўртоқлари.

Сахияликда фазо бағринг, қуёшга ўхшагай меҳринг.
Сени ким кўрса йиллар айлагайди ёд, Тошкентин.
Бу кунларга етайлик деб улур ишлар бақардилар.
Бўлиб ёшлар бири Ширин, бири Фарход, Тошкентин.
Эз ай, Деҳқоний, меҳнатда элиг кўчган зафарлардан,
Икки минг йилдин айлаб муборакбод, Тошкентин.
Тўхтамурод ДЕҲҚОНИЙ.

Тўхтамурод Деҳқоний — Тошкент об-ласт, Тошкент райо-нидаги Охунбобоев номи колхозининг боғ-дорчилик бригадаси-да меҳнат қилади. Боғдор-шоирнинг ғазаллари кўп йиллар-дан буюн республика матбуотида ёритиб келинади. Қўндоқ эъ-тиборингизга унинг Тошкент юбилейига бағишланган ғазал-ларини ҳавола қила-миз.

Ҳамиша аҳдида туролган
дир,
Беллашсанг чекина, ўзол
Тошкентин,
Яшнайвер, қамол топ, гўзал
Тошкентин,
Навоий, Бобурдек
ғазалхонларин,
Муқанна, Широқдек
пахлавонларин,
Ўстирдинг минг-минглаб
қаҳрамонларин,
Мадҳ этиб, шайхига сўз ол
Тошкентин,
Яшнайвер, қамол топ, гўзал
Тошкентин.

ТИЛЛАРДА ДОСТОНСАН АЗАЛ...

(ҚҶШИҚ)

Пойтахтим, қутлайин муборак
ёшинг,
Чарогон, фаровон, гўзал
Тошкентин,
Нур сочар, жаҳонга порлоқ
қуёшинг,
Тилларда достонсан, азал
Тошкентин,
Яшнайвер, қамол топ, гўзал
Тошкентин,
Икки минг ёшинг қутлай
деб жаҳон.

Олис гўшалардан келмоқда
меҳмон,
Бағри кең, ширинсўз, эй
танги мезбон,
Фазилат, ҳимматда ғазал
Тошкентин,
Яшнайвер, қамол топ, гўзал
Тошкентин,
Лениннинг онгидан нур олган
дир,
Ҳолиблик наъшасин суролган
дир.

БАТАН ЎҒЛОНИМАН

Фидо жонимни этгайман, Ватанга содиқ ўғломман,
Умид орзумга етгайман, Ватанга содиқ ўғломман.
Тугилдим ҳур дийр бағрикдан, нурларга йўғридим,
Ўзини яқинлаштираман, Ватанга содиқ ўғломман.
Элу юрт ўғлиман, тўшмас тилимдан гул Ватан мадҳи,
Қўшиқ-ла тоғини қутгайман, Ватанга содиқ ўғломман.

Шуурим, дил кўрим, меҳрим анга бахш айламоқ
шон деб,
Буюк достонини битгайман, Ватанга содиқ ўғломман,
Тиримман то абад қутлуг Ватан даргоҳида бўлсам,
Ўзимни шох деб айтгайман, Ватанга содиқ ўғломман,
Ҳақим умринг инсор айла, шу гулган янашасин, қулсин,
Унингсиз жонин нетгайман, Ватанга содиқ ўғломман.
Ҳақимжон ТУРСУНОВ.
Наманган.

Ҳақимжон Турсунов — Наманган об-ласт, Учқўрғон райо-нида яшайди. Шеър-лари республика, об-ласт ва район га-зеталарида эълон қи-линади. Ҳозирги пайт-да районлараро босма-хона директори бўлиб ишлемоқда.

Ногоҳ деразани ким-дир чертгандек бўлди.
Чўчиб тушиб, негадир умидвор бондим. Йўқ — бу мени интизор қилган сас эмас. Фа-кат дераза ойисига урилатган ёмғир том-чиларининг хонисини эди, холос. Томчилар унча нималариндир ҳикоя қилаётгандай бўларди.

Ёмғир ёғарди...

Кечагина ҳарир ли-босга ўралиб, баҳор ишидан сармаст да-рахтлар хомушгина силкиниб, ёмғир чал-ган кўйга жўр бўлаёт-гандай. Вужудимда бе-хос титроқ уйғотган бу оҳанг, қалбимни ларза-га солиб, беихтиёр ўша воқеани яна эсла-тади. Ушанда ҳам дов-дахтлар ҳозирги-дек оппоқ гуллаган палла эди...

Бир гуруҳ талаба-лар ишлаб чиқариш практикисини ўташ учун табиат қучоғига отланди. Геологлар экспедицияси тақриб-ан қизилтоғ тоғида шў-ҳуниқ этиб келди. Нақадар ажойиб! Та-биат манзарасига та-килиб тўймайсан ки-ши. Кўз илғамас чўқ-қиларини ахлит оппоқ қор қоплаган. Биз тур-ган ёнбағирларда эса гўзал баҳор нафаси! Қирмизи ранг лолалар баҳмалдек товланади. Бизга экспедициядан ёш бир инженерни раҳ-бар қилиб тайинлашди. Институтда олган на-зарий билимларимизни амалиётда қўллаш биз учун гоётада сирли ва мароқли эди, албатта.

ИШОНГИМ КЕЛАДИ...

(ЛИРИК ЭТЮД)

лиши мумкин эмас, яна ўйга толаман. Ҳа-ёт қонуни бу, ёки мендаги ўткинчи бир кўсимдан, билмадим. Хуллас, иккор билан инкор оралиқта ёним дил бир аз бера бош-лади. Гайри табиий бир куч таъсирида уни севиб қолганимга юра-гим иккор бўлса, алла қандай куч «ахир у юрагингда шунча пайт ардоқлаб, ҳаёлингга неча-неча йиллардан бери яратиб юрган одамга ўхшамайди-ку» деб уни инкор қилади.

Шунда ўзимни ҳар-хил қўйга солиб кўра-ман. Лекин барбиров юрагимни икки ўл куйдираётгандай эди. Гулхан атрофида ўти-рган қиммида уни зимдан кузатаман, назаримда бепарвондек туюлади. Гулхан иссиқдан эмас, унинг лоқайдлигиндан вужудим қизиб бора-ётганлигини ҳис қила-ман.

Даврадан экени чи-киб, дарё бўйига туша-

гина ўйга толаман. Соҳилда ҳаёллар оу-шиди қанча ўтирганни билмайман. Тўсат-дан сувда киминдир аксини кўриб, чўчиб орқамага ўтирилдим. Лол қолиб, анча фу-рсатдан кейингина — «Сиз», — дея олдим хо-лос.

Сувга қараб ром очилсизми?

Секингина бош чай-қадим. Атроф оқини, ой олтин тангаларини келинининг бошидан тў-килан сочилар синга-ри сувга, теварак-ат эшитилади холос. Ана, наврадир бўлб сарай бўшлади.

Баҳор байрами яқинлашиб қолди. — деди у секин.

Манзура ФЗАЛОВА.

Кекса юрак мавжлари

ЖАМОЛИНИ КҶРИНГ

Сайр этиб дўстлар бугун Тошкент висолнин кўринг,
Бу муборак шаҳримиз ҳусни жамолини кўринг.

Сервиз юртимни бу ҳозирги қолнин кўринг,
Навқирон ёшлар қаб қадда-қамолнин кўринг,
Айлаиб фарби жануб, шарқи шимолнин кўринг.

Иртилиб битди тамош ўплатин машўм пардаси,
Очилиб рўйи замин тилсимларини дийдаси,
Рўдапо, йиртиқ-ямоқ эски замоннинг жандаси.

Қайгу ҳасрат ўрнида авж олди шодлик хандаси,
Чарх уриб халқимни зўр меҳнат ҳалопини кўринг.

Қомати кўнка туташ олий бинолар ҳайбатин,
Ҳайъати савлат тўкиб турган ажойиб савъатин.

Беқиёс хуш манзара, кўркам гулистон зийнатин,
Чўлу саҳронинг чаман этган халойиқ қимматин,
Хуш нигоҳ, ширин суҳан эркак аёлнин кўринг,
Шод этинг Хушудин бу кўркам дийёрида бўлиб.

Икки минг йиллик тўйин ҳар бир қанорнда бўлиб,
Шухрат оламга кетган шан баҳоринда бўлиб,
Юртига содиқ муҳиб элигиз қаторинда бўлиб,
Баҳри дилин очғучи роҳат шомолнин кўринг.

ХУШНУД.

ДҶСТЛИК ҲАҚИДА ТҶРТЛИКЛАР

Ҳаётинг қимга ҳам даркор, агар бўлмас экан дўстлик.
Утар албатта умринг зор, агар бўлмас экан дўстлик.
Яшашнинг ҳикмати асли муҳаббат бирла дўстликда.

Салобат, савлатинг бекоор, агар бўлмас экан дўстлик.
Дўст сўзин олсам қўлимга, тилгиним бўлмай шакар,
Чин самимий дўстларим меҳри расо бўлса агар.
Дўст билан ўтган дақиқа бир умрга арзийди,
Еру дўстсиз қимса асли бир дарахтар бесапар.

Абдулла АЛИХУЖАЕВ.

—9—

Буларни эшладан мўддао шўқи, оламга маш-хўр бўлган сўз санъаткорининг билими беқиёс, тўғма истеъдоди қанчалик юксак бўлса, одмили-ги, камсуқумлиги, одамшавандлиги, меҳри ҳам шунчалик беқиёс, буюк эди. Фақат мақаллада-мас, қаерда бўлмасин, одамлар орасига, оддий одамлар орасига кириб боради... Мақаллада Шокдир ака ўғлини уйлантирди. Кечқурун одамлар бирин-бирин келишайтибди. Шу пайтда Шокдир ака мени қақириб олиб, «Анави кичи-на унга алоҳида жой қилдик. Абдуғафур келса ўзингиз бирга олиб киригиз» деб қолди. «Уёйқа кирамиканлар!» деб улгурмаган ҳам эдимки, кўча томондан гафур аканинг овози эшитилди, Обид ака билан бирга кириб келишди. Мен се-кин Шокдир акага «ўзингиз бошлангиз» дегандек имо қилдим, қайда дегисиз. Гафур ака кичи-на уй эшигига етмасданок фаҳлаб қолди.

— Йе, бу сендан чиққан ақл бўлса керак-а, — дея ўзларига хос кинояли кўдилар. Шокдир ака икки қўли қўксига илтижо қи-лд:

— Абдуғафур, ахир...
— Ахир-пахирини йўқ, — гапиртирмади Гафур ака, —Раҳматилла Обид аканинг олгинда, сен-лар ўша ерда ўтирақолларинг, биринг домла, биринг талаба [савод кўрсига шайа қилдилар]. Мен буюққа кираман, — деганларича ҳовлида кўл қовуштириб, таъзимда турганлар билан бирма-бир кўришим чикдилар. Кўришар эканлар, баъ-зиларига «мўнча эгилсан, бел ҳам керак бўла-ди...» дея ҳазил қилиб, катта уйга, кўрпачалар тўшланган ўйга кириб, ўшанда ҳам тўғмаси, уй-нинг қўқ ўртасига, дераза ёнига қордана кўриб ўтирдилар.

Гафур ака бозор қилишни яхши кўрарди. Бу-ни кўпчилики билардию, аммо баъзилар зарурат-дан Гафур аканинг ўзи бозорга борса керак —

—11—
ўриндан диқ туриб, салом берарди
— Хўш ишларинг қалай, бола. Наманганинг қаламларидан бортал — деганча чўкка тушиб, зарворларни битлаб хидлаб кўрарди Гафур ака. — Бу зирани қаеринки!

— Шоймардондан, — Гафур аканинг сало-бати босиб зўрга жавоб берарди Тарзан.
— Бунинг бўлмайдн, — хидлаб оғзига солиб кўриб, дерди Гафур ака. — Зоминикидан кел-са, ярим қадок олиб кўй, хўпми!

— Хўп, хўп, отам, — дерди қўл қовуштириб Тарзан.
Гафур ака қораканд, зира, мўрч, зирк, ка-лампир, зарчува, борингиз пазандчилигида иш-латилган дориворларнинг жамини хилини нома-ном айтиб, қаеринки яхшино, қаеринки ун-чамаслиги, ранги, туси, мевасининг майда-йир-кигига қараб, таъми келасека бўлишларини айтиб берардилар.

Эсимда. Бир сафар бешик бозорининг оғза-ди мўйна дўконига киридик. Кекса мўйначи оғайинларини маини кутиб олиб, чой дамлат-тирдн. Шу ерда ўтириб қолдик. Гап айланиб зарчуванинг хосиятига бориб тақалди. Гафур ака зарчува дўконининг қаерлариди ўсшим, қайси бири энг яхшиси эканлигини гапириб берганда, мўйначи шу қадар махлиё бўлиб, аграйиб қол-дик, сеҳрлаб қўйилганга ўхшарди у.

— Бу дейман, мўлла Абдуғафур, кўпдан разм солиб юраман, зирворлар оламинин сиздан ях-ши биладигани бўлмасе керагов.

— Енингизда битта дўкон оссамикан деган кийимни бору. Тарзинини сиңдириб кўяманми, дей-ман-да.

Икковлари завқ билан кулшиди. Гафур ака ўринларидан турдилар. Менам деворга суяб қўйилган қўкдан тўқилган қўшбанд қорзинани олдим. Кўнани кесиб, нариги бетига ўтдик, ма-

—13—
тўла қорзинкага ишора қилиб, «Бозорин борича кўтарибсизлар-ку», — деди.
— Ҳа, нозикроқ меҳмон келмоқчиди, — де-ди Гафур ака.

— Сenga йўл бўлсин, демоқчисан-да, билиб турибман, кўркам, бормайман. Қани хўш, ни-малар қилаётисан!

Хислат домла [қўпичча, Хислат эшон деб қақиршардан тенгқуларин] билан Гафур ака-нинг ҳазиллашларини кўп эшитганман. Ҳо-зирги қончир қам фақат икковларига маълум, тағмаъли гаплар эди.

Гафур ака шу турғанича бир дақиқа ўйла-ниб қолди-да, қўйин чўнтагига қўл солиб, тўрт буюкголи қозоғ олди.

— Ана шу бугунгисин, —деди-да, Хислат дом-лани тўрт қадам наридаги бостирмага бошлаб бориб, кирвевришдаги супласига ўтиришди. Мен ҳам қорзинани бир чеккага қўйиб улар-нинг ёнига ўтирдим. Гафур ака ўқий бошлади:

«Бу Ватан мактовларини ҳар қанча ёзсанг оз экан,
Дилга-дил, тилга кўнгил албатта жўр овоз экан»,

деб бошлаган каттагина шеър, охири:
«Энди яқовлиқини ташлаб, мутлақо Гафур Ғулом,

Тўхтамай шеър ёз экан, шеър ёз экан, шеър ёз экан»,

деган сатрлари билан тугаши ҳамона Хислат эшон тўқилганиб «Офарин, Абдуғафур, офри-...» болласиз» деганича энги билан минжа-ларини артиб олди. Хислат эшоннинг Гафур ака-ни сизлаб гапирганини биринчи эшитишим эди.

— Энди бу, аслида, мўлла Абдуғафур, кўч-кор сўйса арзийдиган иш қилибсизу, майли, биз,

СУРАТЛАРДА: Гафур Ғулом тўғилган ҳовлида; Гафур Ғулом тўғилган уйнинг кўча томондан кўриниши, 1979 йил, май.

М. Тўйчиев фотоси.

—10—

деб ўйлашаркан. Аслида бундай эмасди. Бозор баҳона одамлар орасида бўлиш, бўлганда ҳам улар билан тил топишиб, сўзбашлашиб, иложин топибса гурунгу қуриш мақсадда бозорга бо-рарди. Ҳарид қиладиган нарсаларини оддон сав-долашиб, тортишиб оларди. Сира эринмасдан, атайи гапини чўзиб, олаётган буюмларини сиңи-ков кўздан кечириб, агар сотувчи гапдонроқ, бозор кўрган бўлса молидан қанча фойда оли-шию, уни қайсига қўйишга ва сурштирарди. Ошқўқлар, зирвор, қалампир, кўрт деган ни-ма гап бўлмасе. Шуларнинг гап таеласига бо-риб, сурштириб, бирон янгироғи кўриниб қолса қизикиб, сўраб, ҳарид қиларди. Аммо, ҳарид қилмай шунчаки нархини сўраб, бир-икки гап ташлаб кетишларини ҳам кўп бўларди. Бун-дай пайтларда танишлар у кишини гапга тутши-га, бир-икки қаллима ҳазил-мутоғибаларни, теша тегмаган, оҳори тўшмаган гапларини, жиддий-роқ ҳолатда бўлса ҳикматларини эшитиб қолши ниятида молларини кўз-қўз қилиб мақ-ташарди.

Бозорда келбати пахлавонлардек, қорача ва тўладан келган зирворфуршу бўларди. Асл ксанин билмайман. Аммо ўзини йилгидан та-нииман. Ҳадра майдониди. Тўштраннинг чокхо-насида ишлаб юрарди. Турган гапки, Гафур ака уни мендан ҳам ахшироқ биларди. Лақоби Тар-зан эди. Гафур ака бозорга тўшганда унинг олдига бир бориб, ҳарид қилдиларини, йўқини, бунинг аҳамияти бўлмасиди, икки оғиз гаплас-май қайтмасди. Тарзан табиятан босқи, камгап, тунд одам эди. Бадалларини офтобда мис ранги-га ўхшаб кетган гадаси ёз кунларида деярли кўйлакин кўрмасди, битта майкада қордона кўр-ганча ҳеч ким ва ҳеч нарсани писанд қилмай ҳудди мисдан кўйиб қўйгандек қимирлайи ўтирдарию, аммо Гафур акани кўрди дегуна

—12—
газинга кирдик. Мўйначи ҳам дўконини очиб қол-дириб, бирга кирдик. Нима ҳарид қилишимизни билмайман. Ҳовлига [Қадубоддаги ҳовли] кири-шим ҳамона Гафур акам «Анави қорзинани ол, бозорга тушиб чикан!» деганларича нана ан-ча бўлди, бозор айланиб юрибмизу, ҳали ҳеч нарса ҳарид қилганимизча йўқ.

Гафур ака чинини асбоблар бўлимида тўхта-ди. Чиройли ликопалар бор экан, қўча бошла-ган эди, мўйначи ўрта ёшлардаги сотувчинин ил-лаб қақирди, шивирлаб:

— Танисанми! — деган эди, сотувчи кулиб туриб «аҳ» дегандек бош силкиди. Бунн пайқаб қолган Гафур ака:

— Мана шу мўйначининг ўртоғи бўламан, қанчадан бўларинг! — деди.
Сотувчи инҳозда одоб ва илфитот билан кўли қўксига, ликопаларининг нархини айтган эди, Гафур ака:

— Буладиганини айт, сал арзонроқ берсанг, бир дионисанин оламан, — деган эди, сотувчи қизариб, бир нима девамдиди, мўйначи «Бозор кунин келди, арзон бўлади», десангки, дея ҳаммадан олдин ўзи кўлди, боғини аламинин олгандай бўлди назариди.

— Ҳа, ҳа. Кўзингизни шамғалат қилиб, куя тўш-ганини бервораман дегин.

Магазинда гур кулги кўтарилди. Ён-вердан Гафур акага разм солиб, турганлар ҳам қўши-лишиб кулшиди. Ҳаммадан мўйначининг завқи баланд, шундай аллома билан оғайинман» де-гандек, одамларга қараб кўрарди.

Яна алланималар ҳарид қилиб, бозордан қай-тарканмиз, бандан ўтиб, Эски йўза майдонига чиқаверишда рўпарамиздан келаятган Хислат домлага дуч келдик. Гафур акам икковлари кў-юқ сўрашшди, домла менинг қўлимдаги ичи

—14—
ғариби-гураболар қазн-қартаси бўлса, ошғаям кўниб кетаверишим, — деди.
— Нима бўлсам ис қичириш пайидасиз-да-а, эшон ака.

— Пайшанбалки билан кўтарилган танглай-да, нима бўларди, — деди бу келмай Хислат дом-ла яна фақат икковларига тўшуларни қочқирн билан.

Аммо ҳазил-ҳазилу, шу дақиқада мен бозор айланиб, чарчатганимни ҳам, қорзинанинг оғир-лигини ҳам унутгандим. Хислат домла ҳам ҳазилни қўймасдию, аммо қандайдир икки ҳа-жон, ҳавас, шу билан бирга шундай одамга дўст бўлганидан фарҳанги тўғисиз билан тикил-ларди. Гафур акага, Бундай пайтларда Гафур ака-ники одамларига «Қойил қилибманми!» деб ха-эил қилиш одати бор эди, аммо ҳозир бундай демай, Хислат домланинг ваҳоматида тиклар-ди, эҳтимол домланинг қайта-қайта «Офарин» дейиши бундай ҳазилга ўрин бермасди.

Кўпичча шундай бўларди. Гафур аканинг янги шеърини ўз оғизларидан эшитганимда нуқул шунчаки бир гапгаи ҳолатга тушардим. Ҳам-мавақт ўз отамдай бўлиб юрган одам шу толда, шеър ўқиб турганида бирдан бошқана, қандай-дир афсонавий, илоҳий, одамларнинг энг улка-ни, ердаси, осмонда юргандек самовий бўлиб кўриларди. Бу одам билан гаплашмаси, унга яқинлашганин ўзи амри маҳолдек туюларди-да, одам эсанкирагани, доварда қолгандек бўларди, тилга гап келмасди. Ҳозир назаримда шундай мўътабар одам, Хислат домла ҳам, ян-лишмасам шу ҳолатда эди.

Назаримда ҳозир бутун олам йиғилса-да, ҳам-ма-ҳамма бутун вужудини қулоқ қилиб ана шу шеърини тингласа, Гафур аканинг ўз оғзидан эшитса... Эски йўза майдонидан ўтаётган, бо-

—15—
зордан чиқаётган, унга кириб бораётган жам-ини одамларга ҳозир жар солиб, уларни тўхта-гим, худди Гафур аканинг шеърларини чойхона-да ўқиб берганимдек ҳозир шу оломон олдига ўқиб бергим келарди. Ҳозир икки дўстининг гап-лари ҳам қулоғимга кирмасди. Гафур ака қўли-даги шеърини тортиб олиб, одамларга кўрсатгани келарди...

— Раҳматилла, қани кетдик, — дея Гафур ака ўриндан турганида ўзинга келдим. Хислат домла бир неча қадамгача ҳайр-ҳўшлайиб борди. У киши нуқул «боллабсан, офарин, боллабсан» дерди.

26 ИЮЛЬ, 1983 й. || P-0203J. Ўзбекистон Компартияси Марказий Комитети нашриётининг Мехнат Кизил Байрон орденли босмахонасида офсет усулида босилган. Тошкент шаҳри. Б.9015 ИМЛБС 44800 1 2 2 4 5 2 7 9 0 10 11 12